

Literair vertaler worden (2) Patricia zoekt een boek

En daar zat ik dan, die tweede maart: kersvers freelancer, uitgeslapen (want ik was natuurlijk pas om halftien opgestaan), bureau voor het eerst in maanden netjes opgeruimd en een dampend kopje koffie naast mijn laptop, helemaal klaar om de literaire wereld in drie verschillende talen te gaan bestormen.

... Alleen wist niemand dat. Probleem.

Op zoek naar uitgevers dus. Met wat zoeken en nadenken had ik na enige tijd een lijstje, waarop ook de naam van Uitgever X prijkte, waarvoor ik altijd al een zwak had gehad. Met de tegenwoordigheid van geest die je over het algemeen alleen waarneemt bij verliefde pubers besloot ik dat Uitgever X daarom een goede eerste kandidaat zou zijn. Fout één, want ik benaderde het natuurlijk helemaal verkeerd.

Ik stuurde een mailtje (naar info@uitgeverX.nl - fout twee!) waarin ik mezelf voorstelde en om een proefvertaling vroeg. Ondanks alle wijsheid die ik tijdens mijn eerdere research meende te hebben opgedaan, ging ik meteen de mist in: geparafraseerd stond er namelijk -- jawel -- 'Geachte X, ik ben Patricia en ik doe het best goed op school.' Dat het wat lullig klonk had ik tijdens het schrijven zelf ook al bedacht, maar meer had ik nou eenmaal niet.

Fout drie. Ik had net zo goed kunnen eindigen met '... en ik doe Donald Duck na'.

Dat kan beter

Je kunt je fouten maar beter zo snel mogelijk maken. In de dagen daarop (waarin ik vruchteloos wachtte op het bericht: 'Patricia! Eindelijk schrijf je dan! We hebben stapels boeken voor je!') had ik tijd om even goed over mijn actie na te denken. Melden dat ik geen ervaring had was natuurlijk wel zo eerlijk, maar daarnaast moest ik uiteraard iets bieden waar uitgevers positief op konden reageren. Bovendien wist ik helemaal niet wat er met mijn mailtje was gebeurd. Dat kon dus allemaal veel beter.

Ik koos een boek dat nooit in het Nederlands was vertaald en ging met de eerste drie pagina's aan de slag. Kort genoeg om de drempel laag te houden voor de redacteur, en ik had tenminste iets om te laten zien. En omdat er nog geen Nederlandse vertaling was, kon ik er niet van verdacht worden

ergens 'inspiratie te hebben opgedaan'.

Het 'info@'-probleem was moeilijker. Even bellen en vragen wie je moet hebben, denkt u als assertieve lezer natuurlijk meteen, maar ik stelde me weer van alles voor: dat ik een redacteur aan de lijn zou krijgen en met mijn mond vol tanden zou staan, dat de receptioniste 'gemeen' zou zijn (ik weet niet waar ik dat vandaan haalde; er is eigenlijk nog nooit iemand 'gemeen' tegen me geweest aan de telefoon), dat ze boos zouden zijn dat ik stoorde...

Uitstel, maar geen afstel

Ik stelde het uit met kopjes koffie, toiletbezoeken, de afwas, het opruimen van de keuken, boodschappen doen, stofzuigen en alle verschrikkelijke klussen die ik verder nog kon bedenken, maar tijdens het schoonmaken van het doucheputje drong het tot me door dat ik er toch echt niet onderuit kon. Bevend en zwetend van spanning (letterlijk) belde ik de eerste uitgever op. En zie: de wereld stortte niet in, de (aardige) dame van de receptie gaf me netjes een naam en een e-mailadres, wenste me succes, en ik kon na een korte douche mijn mail aan de juiste persoon richten en de volgende uitgever bellen.

Niet dat het allemaal van een leien dakje liep... Het gebeurde me nog vaak genoeg dat ik via de telefoon gewoon opdracht kreeg om mijn vraag alsnog naar het info@-adres te sturen, en zelfs één keer dat ik niet de receptie aan de lijn kreeg, maar direct een redacteur die me inderdaad het hemd van het lijf begon te vragen. Nu kan ik erom lachen, maar ik kan u wel vertellen dat ik ook na dat gesprek dringend weer moest douchen. En dan was er nog de verschrikking van het 'erachteraan bellen'... Want uitgevers hebben het natuurlijk druk, en reageren niet altijd, en dan kun je mensen gaan bellen met de vraag 'wat vindt u van mij?'.

En was het het allemaal waard?

Volgende keer: Literair vertaler worden (3) De ontknoping. Lees ook [het eerste deel](#) van dit drieluik.